

Отже, виконання завдання уповноваженим підрозділом (особою) з питань запобігання та виявлення корупції по здійсненню контролю за дотриманням антикорупційного законодавства в органу відповідно до Типового положення про уповноважений підрозділ (особу) з питань запобігання та виявлення корупції, затвердженого Постановою Кабінету міністрів України від 4 вересня 2013 р. №706 «Питання запобігання та виявлення корупції» вимагає значного часу та займає основне місце серед інших завдань передбачених Типовим положенням.

Список використаних джерел

1. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції : міжнародний документ від 31.10.2003 // Відомості Верховної Ради. – 2007. – № 49.
2. Про запобігання корупції [Електронний ресурс]: Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1700-VII. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>. – Назва з екрана.
3. Питання запобігання та виявлення корупції [Електронний ресурс]: Постанова Кабінету Міністрів України від 4 вересня 2013 р. №706. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/706-2013-%D0%BF>. – Назва з екрана.
4. Про затвердження Порядку перевірки факту подання суб'єктами декларування декларацій відповідно до Закону України «Про запобігання корупції» та повідомлення Національного агентства з питань запобігання корупції про випадки неподання чи несвочасного подання таких декларацій [Електронний ресурс]: Рішення Національного агентства з питань запобігання корупції від 06 вересня 2016 р. № 19. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1479-16>. – Назва з екрана.

Лукашук Ірина Павлівна,

слухач 4-го курсу Рівненського відділення
ННІ заочного та дистанційного навчання
Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри
адміністративного права і процесу Національної
академії внутрішніх справ, кандидат
юридичних наук, доцент ***Пастух І. Д.***

АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ВСТАНОВЛЕНИХ ЗАКОНОМ ОБМЕЖЕНЬ ЩОДО ЗАЙНЯТТЯ ІНШОЮ ОПЛАЧУВАНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Порушення антикорупційного законодавства мають свої форми вираження: а) корупційне правопорушення, тобто діяння, що містить ознаки корупції, за яке законом встановлено кримінальну, дисциплінарну та/або цивільно-правову відповідальність; б) правопорушення, пов'язане з корупцією, яке не містить ознак корупції, але порушує вимоги (наприклад, фінансового контролю), заборони (сумісництва) та обмеження (отримання

подарунків), встановлені законом щодо окремої категорії осіб (уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування). За вчинення такого діяння законом встановлено кримінальну, адміністративну, дисциплінарну та/або цивільно-правову відповідальність. Так, частиною 1 статті 172-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення встановлено відповідальність за порушення встановлених законом обмежень щодо зайняття іншою оплачуваною діяльністю (крім викладацької, наукової та творчої діяльності, медичної та суддівської практики, інструкторської практики із спорту) або підприємницькою діяльністю. Санкція за такі дії передбачена у вигляді накладення штрафу від трьохсот до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією отриманого доходу від підприємницької діяльності чи винагороди від роботи за сумісництвом.

Зазначена стаття Кодексу передбачає відповідальність за дії, що визначені статтею 25 Закону України «Про запобігання корупції». Об'єктом даного правопорушення виступають суспільні відносини, пов'язані зі встановленим порядком отримання особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, інших доходів, не пов'язаних зі здійсненням їх владних повноважень. Предметом виступають дохід від діяльності чи винагорода від роботи за сумісництвом.

Об'єктивна сторона цього правопорушення характеризується активними протиправними діями у вигляді зайняття іншою оплачуваною (правопорушення вважається закінченим з моменту отримання оплати за діяльність) або підприємницькою діяльністю (правопорушення вважається закінченим з моменту здійснення такої діяльності, незалежно від отримання доходу, сплати податків тощо). Склад правопорушення формальний.

Стаття 42 Господарського кодексу України визначає підприємництво як самостійну, ініціативну, систематичну, на власний ризик господарську діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку.

Під зайняттям іншою оплачуваною або підприємницькою діяльністю слід розуміти виконання посадовою особою, крім основної, ще й іншої оплачуваної роботи незалежно від укладення трудового договору. Такі особи можуть займатися викладацькою, науковою та творчою діяльністю, медичною та суддівською практикою, інструкторською практикою із спорту.

Викладацька діяльність – діяльність, яка спрямована на формування знань, інших компетентностей, світогляду, розвиток інтелектуальних і творчих здібностей, емоційно-вольових та/або фізичних якостей здобувачів освіти (лекція, семінар, тренінг, курси, майстер-клас, вебінар тощо), та яка провадиться педагогічним (науково-педагогічним) працівником, самозайнятою особою (крім осіб, яким така форма викладацької діяльності заборонена законом) або іншою

фізичною особою на основі відповідного трудового або цивільно-правового договору. Наукова діяльність – інтелектуальна творча діяльність, спрямована на одержання і використання нових знань. Основними її формами є фундаментальні та прикладні наукові дослідження. При цьому фундаментальними науковими дослідженнями є теоретичні та експериментальні наукові дослідження, спрямовані на одержання нових знань про закономірності організації та розвитку природи, суспільства, людини, їх взаємозв'язків. Результатом фундаментальних наукових досліджень є гіпотези, теорії, нові методи пізнання, відкриття законів природи, невідомих раніше явищ і властивостей матерії, виявлення закономірностей розвитку суспільства тощо, які не орієнтовані на безпосереднє практичне використання у сфері економіки (пункт 33 частини першої статті 1 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність»).

Прикладними науковими дослідженнями є теоретичні та експериментальні наукові дослідження, спрямовані на одержання і використання нових знань для практичних цілей. Результатом прикладних наукових досліджень є нові знання, призначені для створення нових або вдосконалення наявних матеріалів, продуктів, пристроїв, методів, систем, технологій, конкретні пропозиції щодо виконання актуальних науково-технічних та суспільних завдань.

Творча діяльність – це індивідуальна чи колективна творчість професійних творчих працівників, результатом якої є твір чи його інтерпретація, що мають культурно-мистецьку цінність. Медична практика – діяльність, пов'язана з комплексом спеціальних заходів, спрямованих на сприяння поліпшення здоров'я, підвищення санітарної культури, запобігання захворюванням та інвалідності, на діагностику, допомогу особам з гострим і хронічними захворюваннями й реабілітацію хворих та інвалідів, що здійснюється особами, які мають спеціальну освіту.

Суддівська практика зі спорту. Спортивні судді – це фізичні особи, які пройшли спеціальну підготовку та отримали відповідну кваліфікаційну категорію та уповноважені забезпечувати дотримання правил спортивних змагань, положень (регламентів) про змагання, а також забезпечувати достовірність зафіксованих результатів. Судді по спорту перебувають на обліку в органах управління фізичною культурою і спортом, а суддівство змагань відмічається в заліковій картці, яка ведеться колегією суддів за місцем обліку судді.

Інструкторська робота зі спорту полягає у проведенні фізкультурно-оздоровчої і спортивної роботи, навчально-тренувальної роботи у фізкультурно-оздоровчих групах і спортивних секціях тощо.

При цьому слід враховувати, що відповідно до ст. 66 Закону України «Про Національну поліцію» поліцейський не може під час проходження служби займатися іншою оплачуваною діяльністю, крім науково-педагогічної, наукової або творчої.

Стосовно часу вчинення проступку слід навести Рішення Конституційного Суду України від 06.10.2010 № 21-рп/2010, у якому зазначається, що зайняття особами викладацькою, науковою та творчою діяльністю, медичною практикою, інструкторською та суддівською практикою із спорту може здійснюватися в межах робочого часу, але з дозволу керівника.

Суб'єктами цього правопорушення є особи, уповноважені на виконання функцій держави або органів місцевого самоврядування, за винятком депутатів Верховної Ради АРК Крим, депутатів місцевих рад (крім тих, які здійснюють свої повноваження у відповідній раді на постійній основі), членів Вищої ради юстиції (крім тих, які працюють у Вищій раді юстиції на постійній основі), народних засідателів і присяжних.

Із суб'єктивної сторони правопорушення характеризується умисною формою вини. Кваліфікуючою ознакою даного правопорушення є повторність – вчинення особою будь-якого із порушень, передбачених статтею 172-4 КУпАП, якщо її протягом року вже було піддано адміністративному стягненню за такі ж порушення.

Список використаних джерел

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 року № 8073-X. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>

2. Закон України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 № 1700-VII // Відомості Верховної Ради. – 2014. – № 49. – Ст. 2056.

Нечай Кіра Ігорівна,

здобувач ступеня вищої освіти магістра ННІ
заочного та дистанційного навчання
Національної академії внутрішніх справ

РОЗВ'ЯЗАННЯ ПРОБЛЕМИ КОРУПЦІЇ У ФІНАНСУВАННІ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ: ЗАРУБІЖНИЙ ТА УКРАЇНСЬКИЙ ДОСВІД

За визначенням міжнародної організації Transparency International, політична корупція – це зловживання політичними лідерами наданою їм владою з метою особистої вигоди. Політична корупція може мати різні форми від підкупу виборців до продажу призначень та махінацій з державними ресурсами [1].

Якщо співставити результати Індексу сприйняття корупції Transparency International [2] та результати Індексу демократії від The Economist Intelligence Unit's [3] та рівень довіри до політичних партій досліджений Eurobarometer [4, с. 70–71], то можна помітити чітку кореляцію між їхніми показниками (див. інфографіку).